

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně a navrhovatelky: **MgA. K. H.**, zastoupené Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, a odpůrci: **Městský úřad Vimperk**, se sídlem Steinbrenerova 6/2, Vimperk, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. KUJCK 143404/2019/2, a návrhu na zrušení opatření obecné povahy – ochranného pásma vodního zdroje, zřízeného rozhodnutím Okresního úřadu Prachatice ze dne 26. 1. 1993, č. j. Vod. 231/2-163/93, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 5. 2020, č. j. 51 A 9/2020 - 96,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 5. 2020, č. j. 51 A 9/2020 - 96, **se zrušuje** a věc se **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Okresní úřad Prachatice, referát životního prostředí, stanovil rozhodnutím ze dne 26. 1. 1993, č. j. Vod. 231/2-163/93, ochranné pásmo vodního zdroje mimo jiné na pozemku parc. č. X v katastrálním území M. L. (dále „ochranné pásmo“).

[2] Žalobkyně (navrhovatelka) podala dne 30. 8. 2019 návrh na zrušení ochranného pásma podle § 30 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále „vodní zákon“), neboť důvod ochrany vodního zdroje v roce 2004 zanikl. Městský úřad Vimperk (dále „vodoprávní úřad“) rozhodnutím ze dne 25. 9. 2019, č. j. MUVPK-ŽP 29857/19-LAJ, tuto žádost zamítl podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[3] Vodoprávní úřad téhož dne sdělením č. j. MUVPK-ŽP 32741/19-LAJ, navrhovatelce vysvětlil, že není osobou oprávněnou žádat zrušení ochranného pásma. Ochranná pásma vodního zdroje stanovená podle zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, se považují za ochranná pásma vydaná ve formě opatření obecné povahy. Jejich účelem je zajištění veřejného zájmu na ochraně vod, nikoli zájem individuální.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 12. 2019, č. j. KUJCK 143404/2019/2, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí vodoprávního úřadu č. j. MUVPK-ŽP 29857/19-LAJ. V rozhodnutí konstatoval, že nepřezkoumal sdělení vodoprávního úřadu č. j. MUVPK-ŽP 32741/19-LAJ z důvodu nedostatku pravomoci. Dále odkázal na § 30 odst. 6 vodního zákona, který obsahuje taxativní výčet osob oprávněných podat návrh na stanovení ochranného pásma. Změna či zrušení ochranného pásma musí být podložena komplexním a odborným posouzením a navrhnout je mohou pouze oprávněné osoby.

[5] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu a současně navrhla, aby soud zrušil ochranné pásmo. Podle Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhala incidenčního přezkumu opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud ve věci rozhodl usnesením, jehož výrokem I. odmítl návrh žalobkyně na zrušení ochranného pásma, neboť neshledal podmínky pro incidenční přezkum. Výrokem II. soud deklaroval nicotnost rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 25. 9. 2019 i rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že podle § 30 odst. 9 vodního zákona v případě, že odpadne důvod ochrany vodního zdroje, vodoprávní úřad zruší ochranné pásmo opatřením obecné povahy. Toto ustanovení však nedopadá na situaci, v níž žalobkyně navrhla vodoprávnímu úřadu zrušení ochranného pásma. Pravomoc posoudit návrh na zrušení opatření obecné povahy totiž náleží správním soudům, nikoli správním orgánům. Nicotné rozhodnutí vodoprávního úřadu o návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle krajského soudu nespĺňuje základní předpoklad pro incidenční přezkum.

[6] Takovým předpokladem je podle soudu dotčení na právech žalobkyně následným rozhodnutím vydaným na základě opatření obecné povahy. Tuto podmínku žalobkyně nespĺnila, neboť vodoprávnímu úřadu navrhla zrušení opatření obecné povahy zřízeného formou rozhodnutí v roce 1993. Ke zrušení opatření obecné povahy však neměl pravomoc správní orgán, nýbrž správní soud. Vodoprávní úřad má v souladu s § 30 odst. 9 vodního zákona pravomoc zrušit ochranné pásmo vodního zdroje formou opatření obecné povahy v případě, že odpadne důvod ochrany, nikoliv tehdy, je-li o to požádán. Správní orgán zamítl návrh na zrušení opatření obecné povahy pro nedostatek aktivní legitimace žalobkyně, ačkoliv tak nemohl rozhodnout kvůli chybějící pravomoci.

[7] Smyslem zvláštní aktivní legitimace pro podání návrhu podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. je umožnit napadnout opatření obecné povahy akcesoricky, neboť z něj vycházelo správní rozhodnutí, jež mělo zasáhnout do práv navrhovatele. V dané věci soud deklaroval nicotnost žalobou napadených rozhodnutí z důvodu nedostatku pravomoci správních orgánů vydat rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Proto nebyl splněn základní předpoklad pro incidenční přezkum opatření obecné povahy. Stejně tak nebyla splněna podmínka, že rozhodnutí žalovaného vycházelo z opatření obecné povahy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatelka napadla usnesení krajského soudu v plném rozsahu. Ve vztahu k výroku I. uplatnila důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Ve vztahu k výroku II. napadeného usnesení podává stěžovatelka kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

A. Nesprávné právní posouzení otázky nicotnosti rozhodnutí žalovaného a vodoprávního úřadu

[9] Rozhodnutí vodoprávního úřadu i rozhodnutí žalovaného jsou podle stěžovatelky nezákonná, avšak nejsou nicotná. Vodoprávní úřad postupoval správně, pokud o stěžovatelčině návrhu meritorně rozhodl. Současně však nesprávně posoudil její věcnou legitimaci k podání návrhu na zrušení ochranného pásma i (ne)existenci důvodů pro toto zrušení. Stěžovatelka navrhovala, aby vodoprávní úřad zrušil ochranné pásmo, nikoli aby zrušil rozhodnutí, resp. opatření obecné povahy, jímž bylo toto ochranné pásmo zřízeno, jak tvrdí krajský soud. Vodoprávní úřad může stanovit ochranné pásmo z vlastního podnětu i na návrh oprávněné osoby. Podle stěžovatelky neexistuje rozumný důvod, aby to samé neplatilo i pro postup vedoucí ke zrušení ochranného pásma.

[10] Stěžovatelka setrvala na argumentaci, že je jako dotčený vlastník oprávněna navrhnout zrušení ochranného pásma. Pro závěr, že rozhodnutí žalovaného a vodoprávního úřadu nejsou nicotná, postačuje, že ke stanovení ochranného pásma podle § 30 odst. 1 vodního zákona i ke zrušení tohoto ochranného pásma podle § 30 odst. 9 vodního zákona může s ohledem na § 30 odst. 6 vodního zákona dojít jak z vlastního podnětu úřadu, tak na návrh oprávněné osoby. Proto nemůže být rozhodnutí vodoprávního úřadu nicotné z důvodu absolutního nedostatku pravomoci rozhodnout o stěžovatelčině návrhu.

[11] Nicotnost rozhodnutí vodoprávního úřadu nemůže způsobovat ani jeho forma. Z výslovného znění § 30 odst. 9 vodního zákona je nepochybné, že ochranné pásmo vodního zdroje vodoprávní úřad ruší formou opatření obecné povahy. V případě, že nehodlá vyhovět (obecně právně přípustnému) návrhu na jeho zrušení, musí vodoprávní úřad o návrhu procesně rozhodnout. Podle stěžovatelky by v takovém případě měl rozhodnout formou rozhodnutí, jelikož adresátem takového aktu je pouze navrhovatel. I kdyby však mělo být i v tomto případě vydáváno opatření obecné povahy, a rozhodnutí vodoprávního úřadu o návrhu stěžovatelky by tak bylo vydáno v nesprávné procesní formě, nešlo by o rozhodnutí nicotné.

[12] Zjevně chybný je i závěr krajského soudu o nicotnosti rozhodnutí žalovaného. Také toto rozhodnutí je věcně nesprávné a nezákonné, a to jak ve vztahu k otázce věcné legitimace stěžovatelky k podání návrhu na zrušení předmětného ochranného pásma, tak pokud jde o otázku důvodů pro toto zrušení. Žalovaný byl však nepochybně oprávněn, jako věcně i místně příslušný nadřízený správní orgán, rozhodnout o odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí vodoprávního úřadu. Ani rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nicotné.

B. Nezákonost odmítnutí návrhu na zrušení opatření obecné povahy

[13] Tím, že správní orgány odmítly vyhovět návrhu na zrušení ochranného pásma, byla stěžovatelka dotčena na svých veřejných subjektivních právech, zejména na právu vlastnickém, a proto je aktivně legitimována podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Tuto podmínku pro incidenční přezkum opatření obecné povahy tedy splnila. Další podmínkou je, že opatření obecné povahy bylo užito ve věci, v níž byla stěžovatelka oprávněna podat žalobu.

[14] Vodoprávní úřad i žalovaný užili při vydání svých rozhodnutí opatření obecné povahy o stanovení ochranného pásma vodního zdroje. Stejně tak lze tvrdit, že tato rozhodnutí byla vydána na základě opatření obecné povahy, resp. že z něj vycházela (srov. str. 2 rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 25. 9. 2019 a str. 4 až 6 rozhodnutí žalovaného). Rozhodnutí vodoprávního úřadu i rozhodnutí žalovaného se zabývala existencí ochranného pásma jako opatření obecné povahy.

[15] Stěžovatelka upozorňuje na zákaz odepření spravedlnosti a nutnost přiklonit se k výkladu, který tento typ soudního přezkumu umožňuje, resp. poskytuje ochranu právům jednotlivce (nález Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 254/01, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006 - 52). V případě bezdůvodného vymezení, případně trvání existence ochranného pásma na pozemcích osob odlišných od vlastníka (uživatele) vodního zdroje dochází k neodůvodněnému a nezákonnému zásahu do vlastnických práv těchto osob. Ochrana vlastnického práva je zaručena v čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“) a nesmí být proto vyloučena ze soudní ochrany. Z čl. 36 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod plyne požadavek plné jurisdikce, který se netýká pouze přezkumu rozhodnutí správních orgánů, ale i ochrany před nečinností správních orgánů a před nezákonnými zásahy. Stěžovatelčina veřejná subjektivní práva nemohou zůstat bez soudní ochrany.

[16] Nelze souhlasit s tím, že postačila ochrana, kterou měli k dispozici původní vlastníci. Porušením práv dotčeného vlastníka není samotné vymezení ochranného pásma, které mohlo být provedeno v souladu se zákonem, ale trvání jeho existence navzdory tomu, že odpadl důvod jeho stanovení. Jediným způsobem, jímž se stěžovatelka mohla domáhat ochrany svého vlastnického práva proti nezákonnému trvání ochranného pásma na svém pozemku, bylo navrhnout jeho zrušení ve smyslu § 30 odst. 9 vodního zákona ve spojení s odst. 6 tohoto ustanovení a následně i podat žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí tohoto návrhu spojenou s návrhem na incidenční přezkum opatření obecné povahy.

[17] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem, že vlastník dotčeného pozemku nemůže takto žádat o zrušení ochranného pásma. Žalovaný považuje za hospodárný právní názor krajského soudu, že návrhy vlastníků nemovitostí v ochranných pásmech, kteří zároveň zjevně nejsou oprávněné osoby podle § 30 odst. 6 vodního zákona, vyřídí vodoprávní úřad neformálně sdělením. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Stěžovatelka nekonkretizuje, jak napadená rozhodnutí zasahují do jejího vlastnického práva. Podle žalovaného nejsou splněny podmínky pro incidenční přezkum. Stěžovatelka se nemůže domáhat ani ochrany před nečinností či nezákonným zásahem.

[18] Odpůrce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. K přípustnosti kasační stížnosti proti výroku II. napadeného usnesení Nejvyšší správní soud odkazuje na bod 14 svého rozsudku ze dne 14. 5. 2020, č. j. 6 Ads 58/2020 - 47.

[20] Kasační stížnost je důvodná.

III. A. Jiná vada řízení

[21] Nejvyšší správní soud je v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti. To neplatí mimo jiné tehdy, bylo-li řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonost rozhodnutí ve věci samé.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud rozhodl nesprávnou formou. Zatímco odmítnout návrh na zrušení opatření obecné povahy bylo možné usnesením, výrok II., jímž soud deklaroval nicotnost rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního

pokračování

stupně, vyžadoval vyšší formu rozhodnutí, tedy rozsudek (srov. § 76 odst. 2 s. ř. s.). Již jen nesoulad mezi formou rozhodnutí a jeho výroky může představovat vadu řízení před krajským soudem, tím spíše pak pokud krajský soud zvolil „nižší“ právní formu rozhodnutí, a namísto rozsudku rozhodl usnesením.

[23] Za další vadu považuje Nejvyšší správní soud skutečnost, že ze záhlaví napadeného usnesení založeného v soudním spise plyne, že krajský soud nejednal s vodoprávním úřadem jako s odpůrcem, ani mu nedoručoval napadené usnesení. Stěžovatelka přitom Městský úřad Vimperk v návrhu na zrušení opatření obecné povahy jako odpůrce výslovně označila. Pochybnosti zdejšího soudu zesílily po zjištění, že Městský úřad Vimperk je jako odpůrce výslovně v záhlaví označen ve verzi napadeného usnesení, která je zveřejněna na internetové stránce www.nssoud.cz.

[24] Nebylo tedy jisté, zda krajský soud správně určil okruh všech účastníků řízení a zda rozhodnutí doručované účastníkům mělo formu, o které senát krajského soudu hlasoval. Nejvyšší správní soud proto při nevěřejném jednání senátu otevřel obálku s protokolem o hlasování sepsaným v řízení před krajským soudem. Z protokolu o hlasování zjistil, že krajský soud hlasoval o *rozsudku*; v záhlaví protokolu byl původně uveden ještě další subjekt, jehož označení bylo odstraněno korekční páskou (aniž by bylo patrné, kdo tento zásah do protokolu o hlasování provedl). Lze však přesto seznat, že korekční páska zakrývala označení Městského úřadu Vimperk. Podle protokolu o hlasování tedy krajský soud hlasoval o rozsudku, nikoli o usnesení. Žalobkyni a žalovanému bylo však doručeno rozhodnutí ve formě usnesení, navíc bez označení vodoprávního úřadu jako odpůrce, jemuž soud ani nedoručoval.

[25] Nejenže tedy krajský soud účastníkům řízení doručil rozhodnutí v jiné formě, než o které hlasoval, ale navíc v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vůbec nejednal s odpůrcem. Na účastenství vodoprávního úřadu jako odpůrce v řízení o návrhu na incidenční přezkum ochranného pásma nemůže mít vliv závěr krajského soudu, podle něhož nebyly pro incidenční přezkum splněny podmínky. Jinými slovy, i pokud soud návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy odmítne, je odpůrce účastníkem takového řízení. Stěžovatelka navíc v žalobě spojené s návrhem na zrušení opatření obecné povahy výslovně označila vodoprávní úřad jako odpůrce.

[26] Popsaná pochybení krajského soudu jsou jinými vadami řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jež mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud dodává, že nesprávné jsou také výroky o nákladech řízení napadeného usnesení. Výrok III. by sice bylo možné přiřadit k výroku I., zcela však chybí vypořádání nákladů řízení ve vztahu k výroku II., soud tedy nerozhodl o náhradě nákladů řízení ve věci deklarované nicotností rozhodnutí. Smysl pozbývá rovněž výrok IV., jímž soud žalobkyni vrátil soudní poplatek ve výši 3000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, ačkoliv k tomu nebyl důvod, neboť o žalobě stěžovatelky výrokem II. meritorně rozhodl.

[27] Jelikož však, navzdory popsaným pochybením, jsou úvahy krajského soudu vztahující se k jednotlivým žalobním námitkám stěžovatelky přezkoumatelné, zabýval se jimi Nejvyšší správní soud z důvodu rychlosti a hospodárnosti řízení již nyní. Neztotožnil se přitom se závěrem ohledně nicotnosti rozhodnutí vodoprávního úřadu a žalovaného.

III. B. Rozhodnutí správních úřadů nejsou nicotná

[28] Vodoprávní úřad stanovuje ochranná pásma k ochraně podzemních nebo povrchových vod podle § 30 odst. 1 vodního zákona. Podle tohoto ustanovení „*vyžadují-li to závažné okolnosti,*

může vodoprávní úřad stanovit ochranná pásma i pro vodní zdroje s nižší kapacitou, než je uvedeno v první větě. Vodoprávní úřad může ze závažných důvodů ochranné pásmo změnit, popřípadě je zrušit. Stanovení ochranných pásem je vždy veřejným zájmem.“

[29] Podle § 30 odst. 6 vodního zákona „ochranná pásma stanoví vodoprávní úřad na návrh nebo z vlastního podnětu. Nepodají-li návrh na jejich stanovení ti, kteří mají právo vodu z vodního zdroje odebírat, popřípadě ti, kteří o povolení k takovému odběru žádají, u vodárenských nádrží pak ti, kteří vlastní vodní díla sloužící ke vzdouvání vody v takových nádržích nebo jsou jejich stavebníky, může jim předložení tohoto návrhu s potřebnými podklady vodoprávní úřad uložit.“

[30] Podle § 30 odst. 9 vodního zákona „odpadne-li důvod ochrany, vodoprávní úřad ochranné pásmo opatřením obecné povahy zruší.“

[31] Citované znění § 30 odst. 9 vodního zákona odstranilo původní formulační nepřesnost, jež vedla k nejistotě, zda vodoprávní úřad ruší ochranné pásmo formou opatření obecné povahy. Důvodová zpráva uvádí, že přestože jsou ochranná pásma vodních zdrojů rušena formou opatření obecné povahy, platné znění stanoví, že vodoprávní úřad (VPU) „rozhoduje“, což vyvolává dojem vedení správního řízení. Zároveň dochází k jednoznačnému vyjádření, že **ke zrušení ochranného pásma může dojít, stejně jako k jeho stanovení, z vlastního podnětu VPU nebo na návrh osob podle odstavce 6** [viz důvodová zpráva k zákonu č. 113/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 388/1991 Sb., o Státním fondu životního prostředí České republiky; zvýraznění doplněno].

[32] Podle Nejvyššího správního soudu má vodoprávní úřad pravomoc zrušit opatřením obecné povahy stanovené ochranné pásmo, pokud odpadl důvod jeho stanovení, a to i na návrh oprávněné osoby. K rušení ochranného pásma vodního zdroje má podle zákonodárce docházet stejným způsobem jako k jeho stanovení. V případě změny nebo zrušení dosavadního ochranného pásma stanoveného podle dosavadních právních předpisů je nutné ochranné pásmo nově stanovit postupem podle „nového“ vodního zákona [viz důvodová zpráva k čl. II bod 2 zákona č. 150/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon)].

[33] Stěžovatelka podala dne 30. 8. 2019 vodoprávnímu úřadu „návrh na zrušení ochranného pásma vodního zdroje dle § 30 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb.“ V návrhu upřesnila, že se domáhá postupu vodoprávního úřadu podle § 30 odst. 9 vodního zákona, tedy zrušení ochranného pásma, jelikož důvod k ochraně vodního zdroje prostřednictvím ochranného pásma odpadl.

[34] Vodní zákon stanoví speciální postup rušení opatření obecné povahy. Vodoprávní úřad je povinen zabývat se tím, zda je návrh podán oprávněnou osobou nebo zda se nejedná o zjevně nepřijatelný návrh (žádost) podle § 45 odst. 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 - 55, č. 1633/2008 Sb. NSS, uvedl, že „zjevná právní nepřijatelnost“ představuje neurčitý právní pojem, který je však nutno vykládat restriktivním způsobem. Podle ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu totiž takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví. Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřijatelnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. [...] Žádost může být kvalifikována jako zjevně nepřijatelná, pokud při jejím posuzování nebude správní orgán muset uplatňovat správní uvážení, resp. vykládat neurčité právní pojmy. V takovém případě by podle ustanovení § 45 odst. 3 postupovat neslo a správní orgán by musel žádost posuzovat meritorně.“

pokračování

[35] Pokud je (z tvrzení v návrhu a právních poměrů týkajících se daného ochranného pásma známých správním orgánům z úřední činnosti) jednoznačně zjevné, že podatel není podle zákona oprávněn navrhnout změnu či zrušení ochranného pásma, jde o návrh zjevně právně nepřipustný. Ani tehdy se však nejedná o návrh, k jehož projednání by vodoprávní úřad neměl pravomoc, jak nesprávně uzavřel krajský soud. Pokud má správní orgán procesně naložit s návrhem osoby, která k jeho podání podle zákona zjevně není oprávněna, lze přiměřeně použít § 45 odst. 3 ve spojení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Proces přijímání nového opatření obecné povahy (stanovícího, měnícího nebo rušícího ochranné pásmo vodního zdroje) tak vůbec není zahájen a takový „návrh“ je vyřízen usnesením, jímž se věc končí.

[36] Krajský soud tedy nesprávně posoudil rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně jako nicotná. Vodoprávní úřad totiž má pravomoc meritorně rozhodnout o návrhu na zrušení ochranného pásma podle § 30 odst. 9 vodního zákona podaného oprávněnou osobou.

[37] Krajský soud v dalším řízení posoudí stěžovatelčino tvrzení, že mohla jako vlastníka pozemků dotčených ochranných pásmem navrhnout zrušení ochranného pásma. Vzhledem k tomu, že se krajský soud bude zabývat posouzením návrhu stěžovatelky na zrušení ochranného pásma, nemohl Nejvyšší správní soud v tomto případě vypořádat její námitku směřující proti odmítnutí návrhu na zrušení opatření obecné povahy – ochranného pásma výrokem I. napadeného usnesení. Krajský soud v závislosti na závěrech posouzení žádosti stěžovatelky znovu vyhodnotí také to, zda byly splněny podmínky pro incidenční přezkum ochranného pásma podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm krajský soud napraví nedostatky týkající se formy rozhodnutí a okruhu účastníků řízení a opětovně posoudí důvodnost stěžovatelčiny žaloby a návrhu, přičemž bude vázán zde vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu